

Fotografije Velenja iz sedemdesetih let 20. stoletja

Sedemdeseta leta so bila v znamenju županovanja Nestla Žganka (1969 – 1978), ki je pustilo globok pečat v razvoju mesta. Velenje je v tem obdobju dobilo celo vrsto novih pridobitev in olepšav, s katerimi se je vse bolj približevalo podobi zrelega sodobnega mesta, ki svojim meščanom ponuja obilo možnosti za življenje in delo. Leta 1970 je Velenje dobilo novo avtobusno postajo, novo poslopje Ljubljanske banke ob Rudarski cesti in nov otroški vrtec (danes Najdihojca). Leta 1971 so pričeli z gradnjo nove veleblagovnice Nama Ljubljana, vrata je odprla nova (tretja) osnovna šola Antona Aškerca, Velenje pa je tega leta dobilo še novo knjižnico in galerijo na Titovem trgu ter zimski in letni bazen pod vilo Herberstein. Naslednje leto so se velenjski gasilci preselili v nov gasilski dom, leta 1973 pa so novo stavbo dobili tudi velenjski dijaki. Istega leta so v Šaleku uredili še smučišče, v naslednjih dveh pa še trim stezo in motokros prog na Trebeliškem. Leta 1974 so odprli nov trakt Zdravstvenega doma Velenje in začeli z gradnjo novega občinskega sodišča in Rdeče dvorane, ki so ju, tako kot tudi novo šolo s prilagojenim programom, naslednje leto predali namenu. Leta 1976 je Velenje dobilo Dom za ostarele občane, naslednje leto pa še četrto osnovno šolo Livada (sprva se je imenovala IV. osnovna šola, nato OŠ Veljka Vlahoviča) in novi cestni predor pod gradom Šalek.

Velik del sredstev potrebnih za izgradnjo na področju t.i. družbenega standarda ter komunalne in druge infrastrukture, ki sta jo potrebovala mesto in okolica so v Velenju pridobili z razpisom samoprispevkov, ki so jih Velenčani v letih 1970 ("Za napredok vasi in mesta") in 1975 ("Danes – za jutri") tudi izglasovali. Ob tem pa tudi prostovoljno delo v sedemdesetih letih še ni popolnoma zamrlo. Že takoj ob začetku mandata je Nestl Žgank izpeljal večjo udarniško akcijo gradnje ceste v Šentilj, ki so jo gradili pod parolo "Mesto – vasi", po potresu na Kozjanskem pa so Velenčani s prostovoljnimi delom zgradili še novo šolo v Zibiki.

Po dograditvi blokov ob Foitovi cesti, delu Jenkove in bloka "Standard" je središče Velenja v tem času dobilo vse bolj končno podobo, mesto pa se je začelo širiti na vzhod doline, kjer so začele nastajati nove stanovanjske soseske Šalek II. in III. ter Gorica, zelo pa se je razmahnila tudi individualna gradnja v Pesju, Šmartnem ter na Konovem in Gorici. Leta 1979 so bila naselja Pesje, Prelog, Konovo in Šalek ukinjena in priključena k mestu Velenje, ki je ob koncu sedemdesetih let štelo okoli 21.000 prebivalcev. Dograjeno mestno središče so v sedemdesetih letih in v začetku osemdesetih še polepšali s številnimi spomeniki, med katerimi je največjo pozornost pritegnilo odkritje spomenika Josipu Brozu Titu 25. junija 1977, le nekaj dni pred tem pa je Velenje dobilo še svoj prvi povojni grb in zastavo.

Velenje je svoj prvi povojni grb in zastavo dobilo še 16. junija 1977.

Nestl Žgank (1909 – 2004), župan Velenja med leti 1969 in 1978.

Hrvatski akad. kipar prof. Antun Augustinčić v družbi Nestla Žganka spremlja postavljanje kipa Josipu Brozu Titu na Titovem trgu.

Praznovanje praznika dela leta 1977 v Rdeči dvorani.

Telovadba delavk Modnega salona med glavnim odmorom okrog leta 1975.

Velenjski otroci so se tudi v sedemdesetih zabavali na enem najlepših slovenskih otroških igrišč.

V vrsti za plin leta 1978.

Sodobniki 1970 - 1977 (Šaleški rudar in Naš čas)

Vlado Valenčak, 1970

Anton De Costa, 1970

Franc Korun, 1970

Franjo Arlič, 1970

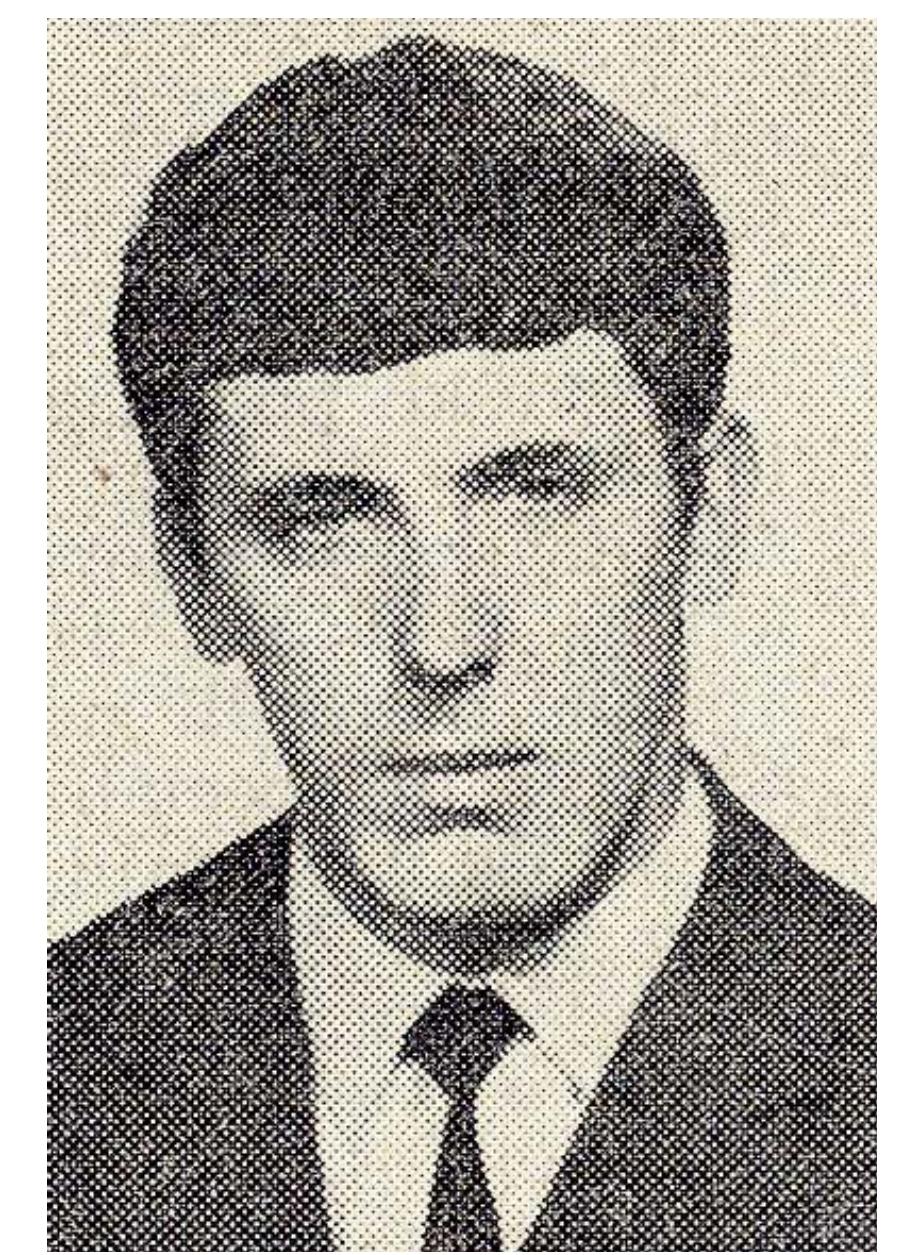
Ivan Atelšek, 1977

Ivo Jamnikar, 1970

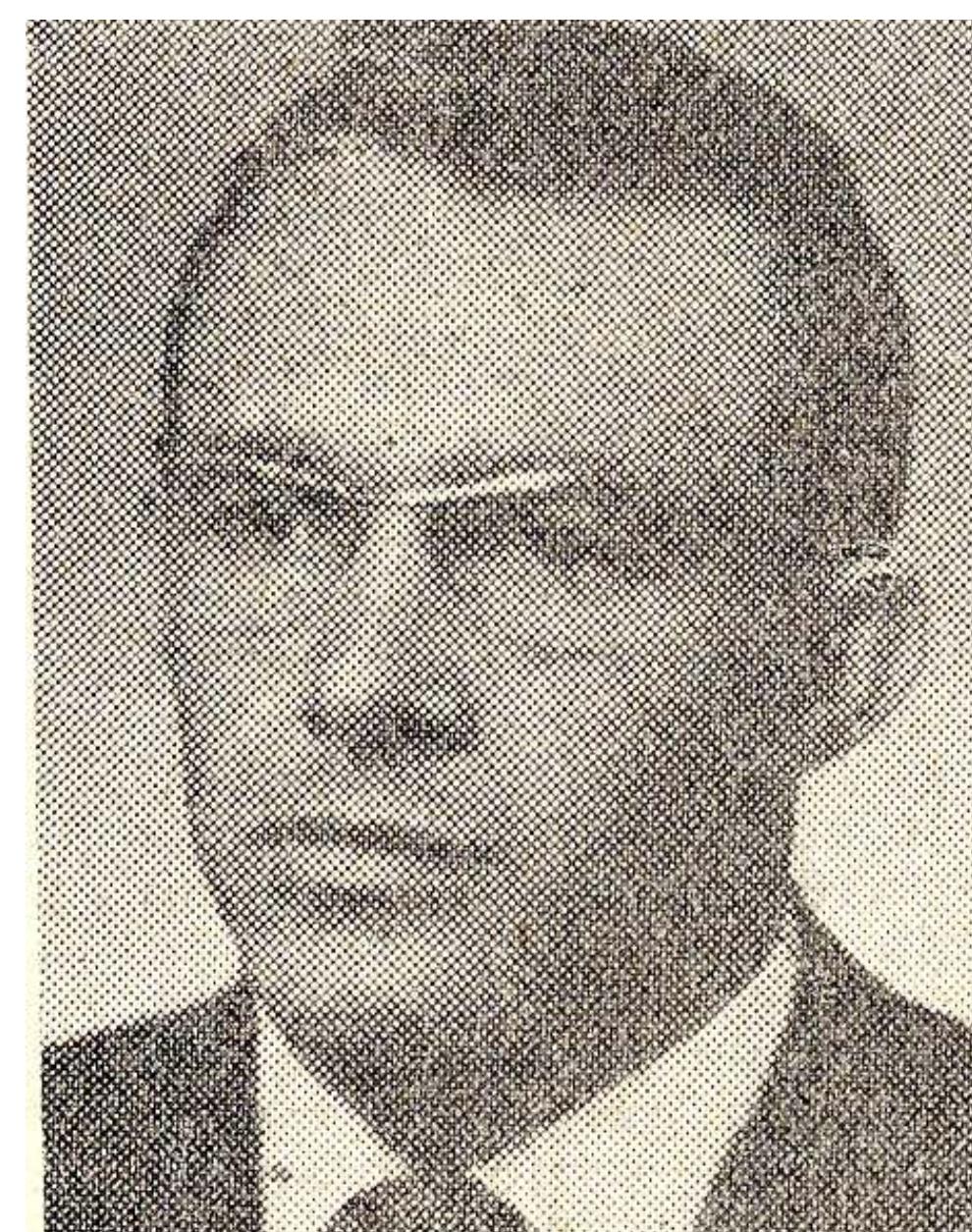
Franci Blatnik, 1971

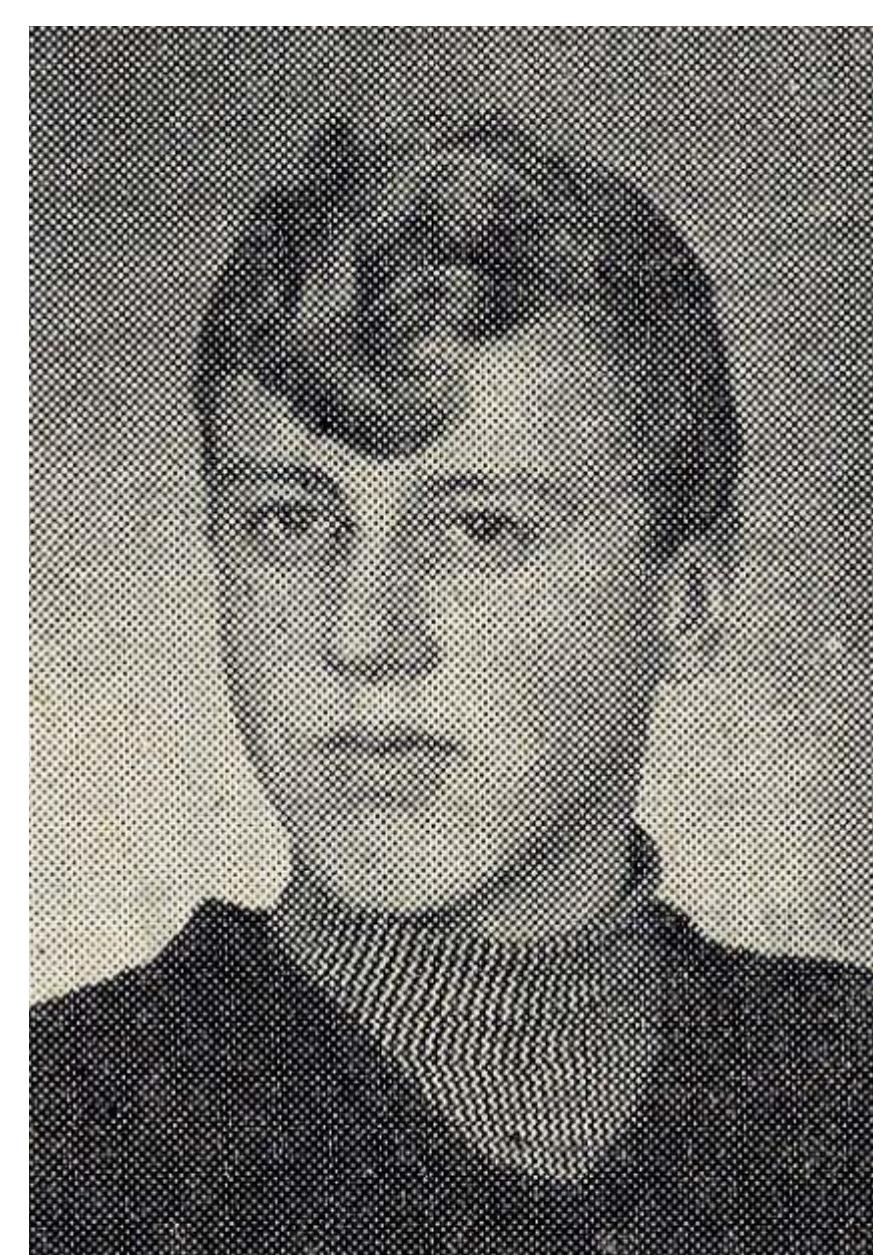
Jože Kandolf, 1970

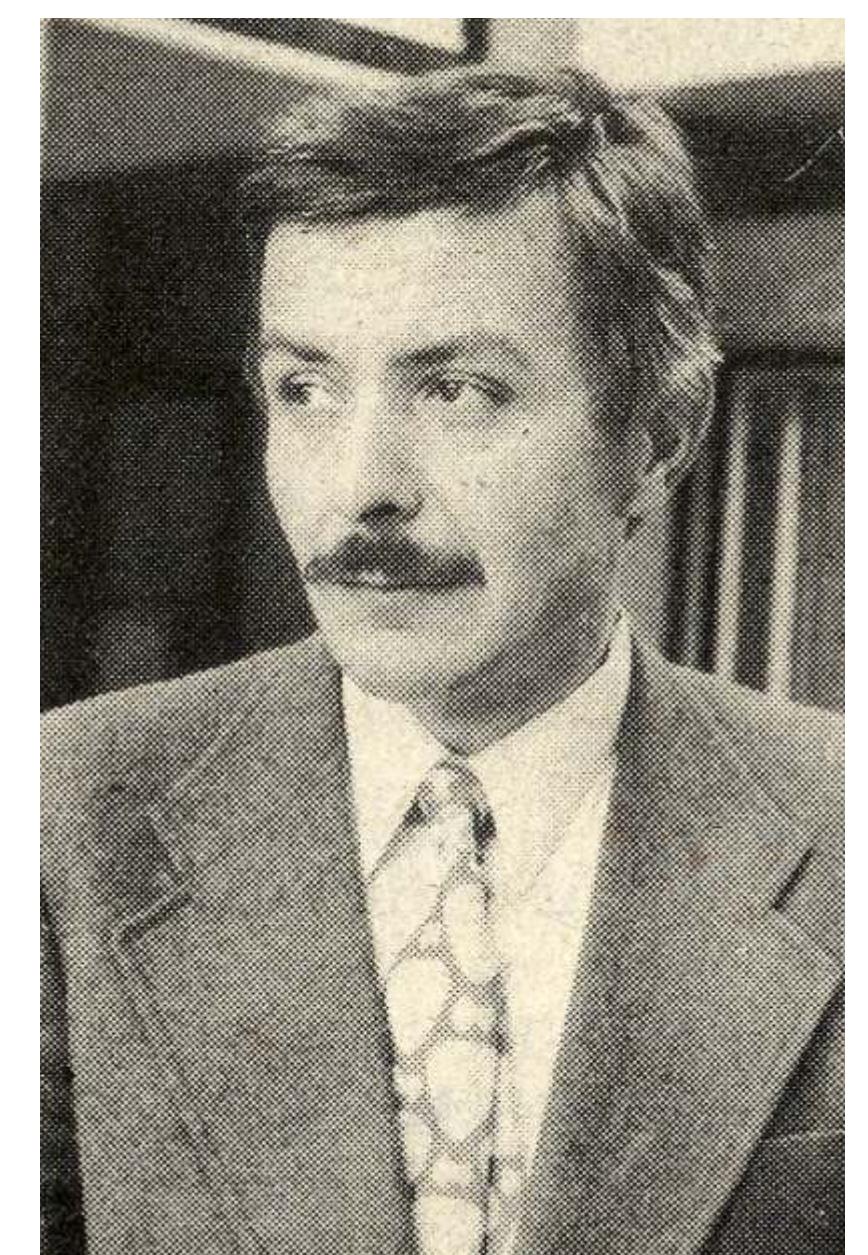
Ludvik Mali, 1970

Lojze Ojsteršek, 1970

Ivan Kotnik, 1970

Srečko Meh, 1977

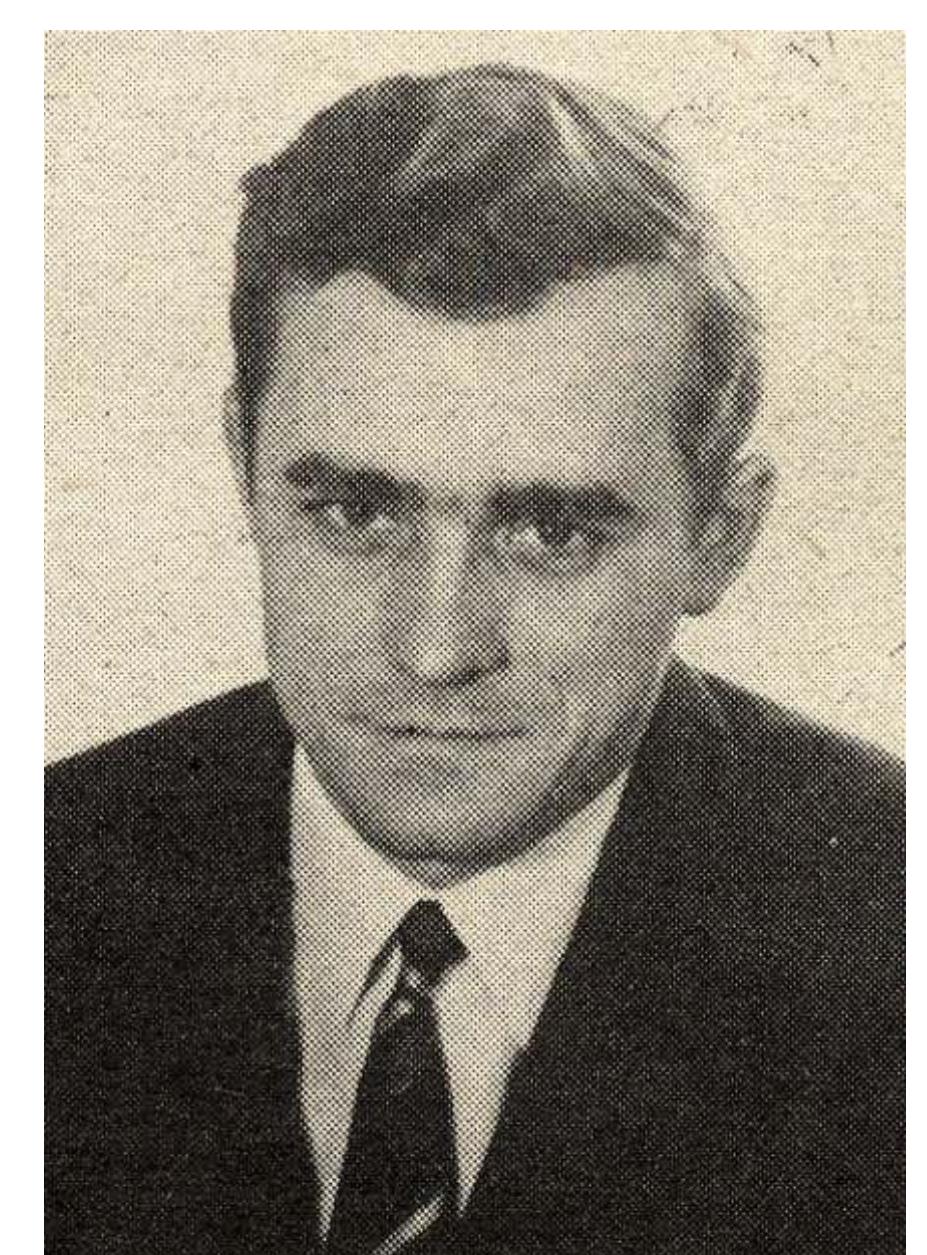
Martin Primožič, 1970

Milan Šterban, 1970

Nesti Žgank, 1970

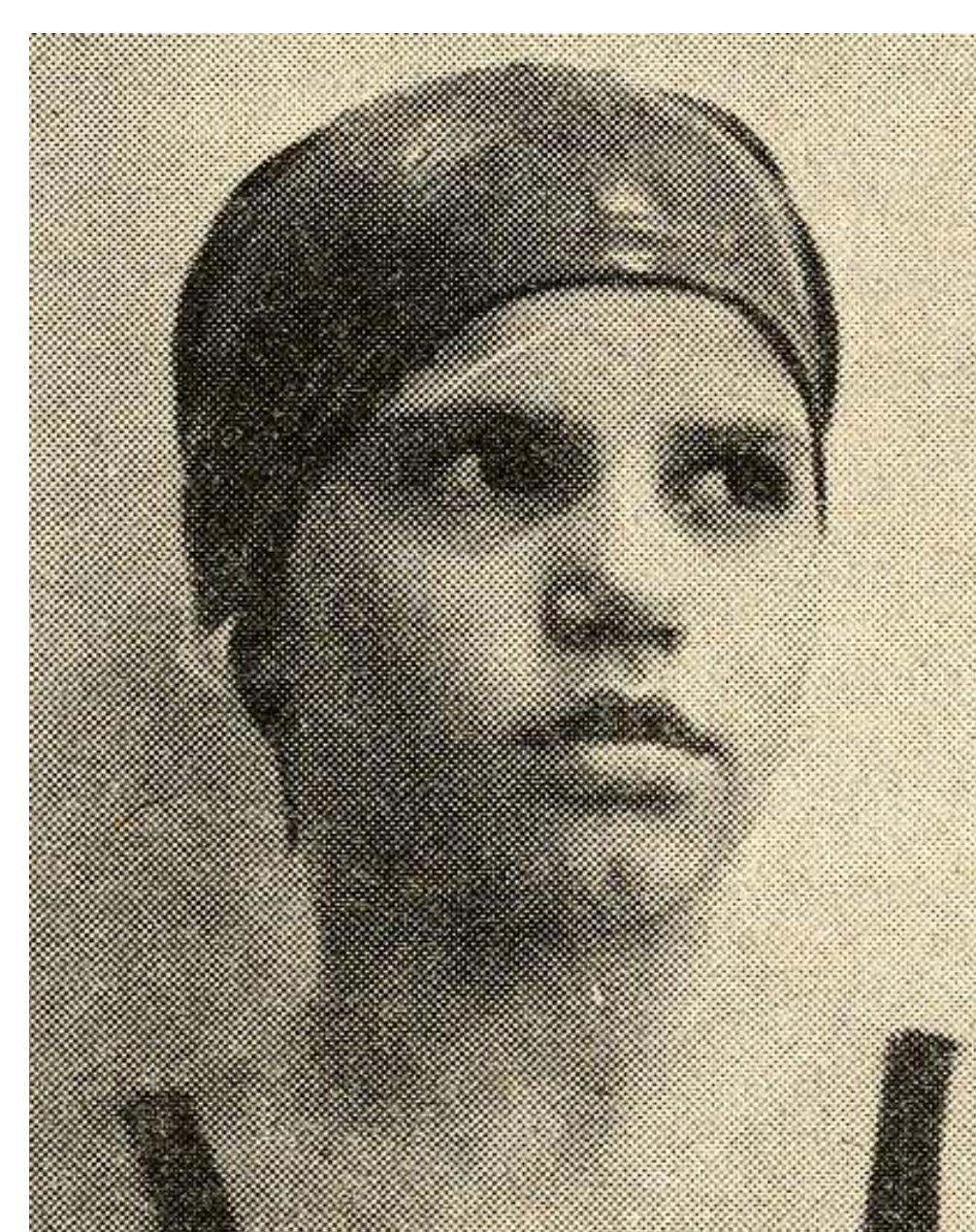
Martin Štajner, 1977

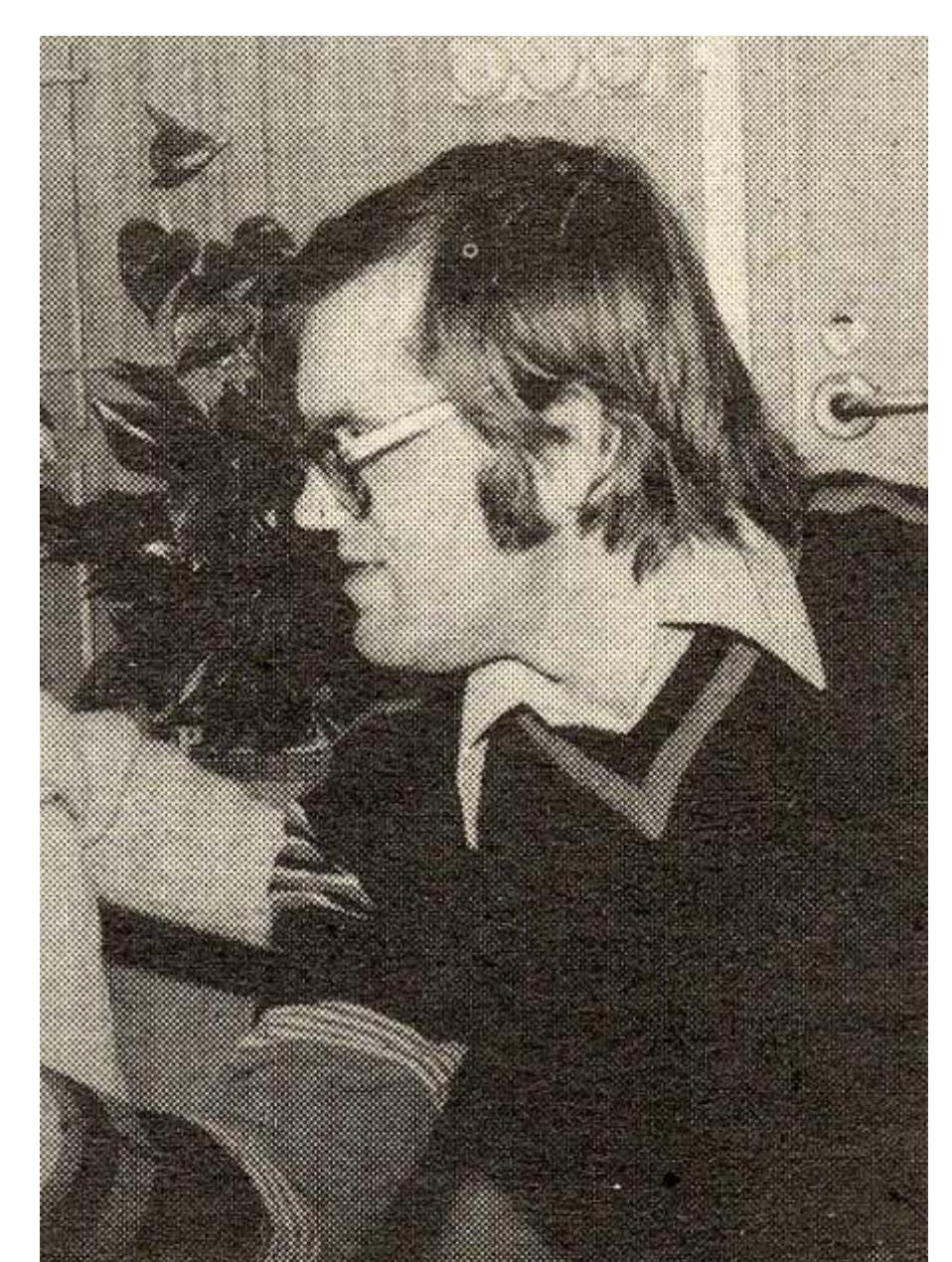
Vera Trofenik, 1971

Drago Šulek, 1971

Katja Žibert, 1977

Stane Vovk, 1977